

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a sudkýň JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci navrhovateľa **G.**, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom v Bratislave, Karadžičova 10, proti odporcovi **R.** o zaplatenie **41.615,42 Eur a 30.076,63 €**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp.zn. 3 C 199/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2010 sp.zn. 16 Co 28/2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa proti zmeňujúcej časti výroku **z a m i e t a**.

Vo zvyšku dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a**.

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ a svojím návrhom domáhal od odporcu zaplatenia poplatku z omeškania z poistného (306 980 Sk) od 22. októbra 2002 do 26. mája 2008 vo výške 41 615,42 € a zaplatenia úrokov z omeškania zo sumy 887 452 Sk (poplatok z omeškania predpísaný platobným výmerom č. 864/2002 zo dňa 21. októbra 2002) od 22. októbra 2002 do 26. mája 20058 vo výške 30 076,63 €.

Okresný súd Revúca rozsudkom z 15. decembra 2009 č.k. 3 C 199/2008-72 návrh na zaplatenie sumy 30 076,63 € zamietol. Konanie ohľadne zaplatenia sumy 41 615,42 € zastavil. Odporcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozsudok v časti zamietnutia návrhu odôvodnil tým, že nemožno sa domáhať príslušenstva z príslušenstva pohľadávky. Vyslovil názor, podľa ktorého uplatňovanie úrokov z omeškania i poplatkov z omeškania, je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko by tak veriteľ získal dva krát plnenie rovnakého charakteru. Úroky z omeškania sú sankciou, a teda príslušenstvom pohľadávky, a preto za omeškanie so zaplatením poplatkov z omeškania nevzniklo navrhovateľovi právo na úroky z omeškania, pretože v tomto prípade ide o omeškanie so zaplatením príslušenstva. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že platenie poplatkov z omeškania podľa zákona č. 273/1994 Z.z. je zákonnou povinnosťou a úroky z omeškania podľa súkromnoprávných predpisov si veriteľ uplatniť nemusí. Poukázal na to, že nedoplatok na poisťovníku na zdravotné poistenie a nezaplatené poplatky z omeškania z poisťovníku, sú dlhmi z práva verejného, pri ktorom poisťovňa vykonáva určitý rozsah správy vecí verejných na základe zákonného zmocnenia a tento verejný charakter daného právneho vzťahu sa nezmení ani po tom, ako dôjde k postúpeniu pohľadávky na poisťovníku s príslušenstvom zo zdravotnej poisťovne na iný subjekt. Keďže nezaplatené poisťné na zdravotné poistenie a poplatok z omeškania nie sú dlhmi podľa práva súkromného, nemožno sa z týchto pohľadávok domáhať úrokov z omeškania podľa súkromnoprávnej normy. Práve z toho dôvodu mal zákon č. 273/1994 Z.z. osobitné ustanovenie o poplatkoch z omeškania ako sankciu pre prípad omeškania platiteľa poisťovníku. Zastavenie konania ohľadne zaplatenia sumy 41 615,42 € odôvodnil nedostatkom právomoci vo veci konať a rozhodovať. S odkazom na § 85h zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, podľa ktorého úrad vydáva platobné výmery vo veciach poplatkov z omeškania, ak ide o pohľadávky na poisťovníku vyplývajúce z neodvedeného alebo oneskorene odvedeného poisťného na zdravotné poistenie, na ktoré mala zdravotná poisťovňa nárok podľa predpisov účinných do 31. decembra 2004, súd prvého stupňa poukázal na to, že v danej veci ide práve o takúto pohľadávku.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 15. apríla 2010 sp.zn. 16 Co 28/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v časti o zamietnutí návrhu a o náhrade trov konania potvrdil a v časti o zastavení konania ho zmenil tak, že návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že písomne vyzval účastníkov konania k možnému použitiu ustanovenia § 19 ods. 2 zákona

č. 273/1994 Z.z., v zmysle ktorého príslušná poisťovňa (teda nie správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je zdravotná poisťovňa) predpíše zamestnávateľovi platobným výmerom poisťné, ak zamestnávateľ nevykázal poisťné vôbec, alebo ak ho vykázal v nesprávnej výške. Následne odvolací súd vyslovil názor, že súd prvého stupňa správne a dostatočne zistil skutkový stav, avšak zo správne zisteného skutkového stavu veci nevyvodil správne právne závery. Poukázal na to, že navrhovateľ sa domáha uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť v návrhu uvedené sumy na základe platobného výmeru č. 863/2002 zo dňa 21. októbra 2002, ktorým v mene P. správca konkurznej podstaty JUDr. Tomáš Kozovský uložil odporcovi za nesplnenie povinnosti zaplatiť dlžné poisťné povinnosť zaplatiť ho v čiastke 306 980 Sk a na základe platobného výmeru č. 864/2002 zo dňa 21. októbra 2002, ktorým uložil povinnosť odporcovi zaplatiť za nesplnenie povinnosti platiť poisťné, poplatok z omeškania v čiastke 887 452 Sk. Podľa názoru odvolacieho súdu vyhlásenie konkurzu podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, má okrem iného ten účinok, že na správcu konkurznej podstaty prechádza oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty. Správca je teda oprávnený a zároveň povinný vykonať úkony smerujúce k zisteniu majetkovej podstaty, jej následnému speňaženiu a uspokojeniu veriteľov, ktorí svoje pohľadávky prihlásili. Vyhlásením konkurzu sa však správca nestáva subjektom, na ktorý bol vyhlásený konkurz. Je ustanovený ako správca konkurznej podstaty, teda ako subjekt, ktorý v určitom časovom úseku spravuje majetok úpadcu (dlžníka). Neprislucha mu právomoc orgánu verejnej správy konštitutívnymi rozhodnutiami ukladať povinnosti vyplývajúce zo zdravotného poistenia tretím osobám, v danom prípade to znamená, že správca konkurznej podstaty nie je orgánom, ktorý bol oprávnený podľa zákona č. 273/1994 Z.z. vydávať platobné výmery ako rozhodnutia vydané v správnom konaní. Ak správca konkurznej podstaty nebol oprávnený na vydávanie platobných výmerov, výsledkom takejto jeho činnosti je nulitný právny akt, „paakt“, ktorý nespĺňa náležitosti spôsobilého exekučného titulu. Preto, pokiaľ prvostupňový súd návrh čiastočne zamietol z toho dôvodu, že nezaplatené poisťné na zdravotné poistenie a poplatok z omeškania sú dlhmi z práva verejného, a preto sa nemožno v týchto pohľadávkach domáhať úrokov z omeškania podľa súkromnoprávnej normy, ako aj právny záver prvostupňového súdu, že sa nemožno domáhať príslušenstva z príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania z poplatkov z omeškania), je síce právny názor súdu prvého stupňa správny z tých dôvodov, ktoré uvádza v odôvodnení svojho rozsudku, avšak takýto právny názor by bol relevantný len v tom prípade, keby vo veci boli vydané platobné výmery, z ktorých by navrhovateľ tieto svoje nároky odvodzoval. Keďže na nulitný právny akt treba

hľadiet' ako keby vôbec nebol ani vydaný, to znamená – je neexistujúci, z takéhoto nulitného právneho aktu nemôžu vzniknúť žiadne práva a povinnosti, preto prvostupňový súd mal návrh v tejto časti zamietnuť z tohto dôvodu. Pokiaľ súd prvého stupňa konanie čiastočne zastavil z toho dôvodu, že súd nemá právomoc rozhodovať v súdnej veci o poplatkoch z omeškania z poistného, tá skutočnosť, že vo veciach poplatkov z omeškania, ak ide o pohľadávky na poistnom vyplývajúce z neodvedeného alebo oneskorene odvedeného poistného na zdravotné poistenie, na ktoré mala zdravotná poisťovňa nárok podľa predpisov účinných do 31. decembra 2004, vydáva platobné výmery Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou postupom podľa § 85h ods. 3 zákona č. 581/2004 Z.z. ešte neznamená, že súd o návrhu uplatnenom navrhovateľom nie je oprávnený rozhodnúť. Pri rozhodovaní o tejto časti návrhu odvolací súd vychádzal z rovnakého právneho stavu, ako v potvrdzujúcej časti svojho rozsudku, teda že pokiaľ platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty ohľadom dlžného poistného je nulitný právny akt, nemôže z takéhoto nulitného právneho aktu vzniknúť právo navrhovateľa na zaplatenie poplatkov z omeškania z dlžného poistenia. Preto odvolací súd prvostupňový rozsudok v časti výroku o zastavení konania zmenil tak, že návrh zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že úspešnému odporcovi v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie navrhovateľ z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., navrhol ho spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch dovolania uviedol, že odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. a vyzval navrhovateľa (žalobcu) na vyjadrenie sa k právnemu predpisu ohľadne možnosti, resp. nemožnosti predpisovania platobných výmerov správcom konkurznej podstaty. Pokiaľ by bolo predmetom konania zaplatenie nejakého plnenia vyplývajúceho z predmetných platobných výmerov, bol by daný postup súdu v súlade so zákonom. V danom prípade je však predmetom konania zaplatenie poplatku z omeškania vo výške 0,2 % denne zo sumy poistného za obdobie odo dňa nasledujúceho po vyrubení časti poplatku z omeškania do dňa zaplatenia predmetného poistného. Platobné výmery vo vzťahu k zaplateniu časti poplatku z omeškania, plnia len funkciu preukázania počiatku plynutia doby, od ktorej je v zmysle zákonných ustanovení odporca povinný zaplatiť zostávajúcu časť poplatku z omeškania. Za nepravdivý označil dovolateľ záver súdu, že ide o nárok, ktorý nemá oporu v žiadnom zákone, pretože ak platobné výmery, ktoré boli vydané správcom konkurznej podstaty sú nulitné, nemôžu na základe takýchto nulitných právnych aktov

vzniknúť žiadne ďalšie práva. Túto nesprávnu argumentáciu pritom použil až odvolací súd a navrhovateľ sa k nej nemal možnosť žiadnym spôsobom vyjadriť. Možnosť takéhoto postupu dovolací súd opomenul spomenúť vo výzve, ktorú adresoval navrhovateľovi v rámci odvolacieho konania. Podľa názoru dovolateľa je tak jednoznačné, že súd o nároku navrhovateľa na zaplatenie poplatku z omeškania rozhodol na základe iného právneho dôvodu, vychádzajúc zo skutočností, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal. Takýmto konaním sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a zároveň boli porušené základné práva garantované Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi.

Odporca vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie navrhovateľa zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V preskúmanvej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd v časti o zamietnutí návrhu a o náhrade trov konania potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým tento vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.). a v časti o zastavení konania ho zmenil tak, že návrh zamietol. Z uvedeného

tak vyplýva, že zatiaľ čo prípustnosť dovolania navrhovateľa proti zmeňujúcej časti výroku rozsudku odvolacieho súdu je daná v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., proti potvrdzujúcej časti výroku rozsudku odvolacieho súdu prípustnosť dovolania navrhovateľa z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonomnom ustanovení. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazoval dovolateľ. Navrhovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho ústavou a zákonmi garantovaného práva na spravodlivý súdny proces došlo rozhodnutím odvolacieho súdu o navrhovateľom uplatnenom nároku na základe iného právneho dôvodu, vychádzajúc zo skutočností, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal a ku ktorým sa navrhovateľ nemal možnosť žiadnym spôsobom vyjadriť, v dôsledku čoho mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa odníme účastníkovi možnosť pred súdom konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Pri posudzovaní otázky, či v danom prípade došlo v konaní na súdoch nižších stupňov k odňatiu možnosti navrhovateľovi konať, vzal dovolací súd na zreteľ, že vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu o návrhom uplatnenom nároku na základe iného právneho dôvodu, vychádzajúc zo skutočností, ktorými sa ani prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí

nezaoberal a ku ktorým sa účastník konania nemal možnosť vyjadriť. Podľa názoru dovolacieho súdu však v preskúmvanej veci o takýto prípad nejde.

Ako vyplýva z obsahu spisu, odvolací súd čiastočne potvrdil a čiastočne zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom takto rozhodol z iného právneho dôvodu, čo je zrejmé z odôvodnení rozsudkom oboch súdov nižších stupňov (opísaných už vyššie v dôvodoch tohto rozhodnutia). Tento (iný) dôvod, pre ktorý bolo potrebné návrh zamietnuť ako celok, vychádza zo skutočnosti, že pokiaľ navrhovateľ odvodzuje svoj uplatnený nárok z platobných výmerov, ktoré treba považovať za nulitné právne akty (paakty), nakoľko boli vydané v mene P. správcom konkurznej podstaty, teda subjektom, ktorý nie je orgánom oprávneným podľa zákona č. 273/1994 Z.z. vydávať platobné výmery ako rozhodnutia vydané v správnom konaní, nemôžu z takýchto nulitných právnych aktov vzniknúť žiadne práva ani povinnosti. A práve z dôvodu, že touto skutočnosťou sa súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nezaoberal, odvolací súd pred svojim rozhodnutím vyzval podľa ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. oboch účastníkov konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z., v zmysle ktorého príslušná poisťovňa (teda nie správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je zdravotná poisťovňa) predpíše zamestnávateľovi platobným výmerom poistné, ak zamestnávateľ nevykázal poistné vôbec alebo ho vykázal v nesprávnej výške. Na túto výzvu dovolacieho súdu reagovali obaja účastníci konania, pričom navrhovateľ vo svojej odpovedi na výzvu (č.l. 102-104 spisu) prezentoval svoj názor, podľa ktorého správca konkurznej podstaty bol oprávnený vydať platobný výmer. Z toho možno podľa názoru dovolacieho súdu nepochybne vyvodit', že na základe uvedenej výzvy a navrhovateľovej reakcie na ňu, bola navrhovateľovi zrejmá úvaha dovolacieho súdu o možnosti posúdenia návrhom uplatneného nároku z hľadiska (ne)oprávnenia správcu konkurznej podstaty úpadcu vydávať platobné výmery, ako relevantné rozhodnutia – akty verejnej moci (akty aplikácie práva). Znamená to teda, že pokiaľ odvolací súd v danom prípade potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcom výroku, aj keď z iného právneho dôvodu (pričom z toho istého právneho dôvodu zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zastavení konania v časti uplatneného nároku), avšak účastníkov pred rozhodnutím vyzval na vyjadrenie sa k možnému použitiu ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, teda postupoval v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p., neodňal tým účastníkovi (v danom prípade navrhovateľovi) možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Preto ani pri posudzovaní danej veci nemožno

vychádzať z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 78/2008 a 3 Cdo 23/2009, na ktoré poukazoval navrhovateľ v dovolaní, ktoré však riešia inú procesnú situáciu.

Pokiaľ ide o dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktorý „odôvodnil svoj rozsudok...skutočnosťami...ktoré...vychádzajú z nesprávnych právnych konštrukcií...“ v súvislosti s povahou platobných výmerov vydaných správcom konkurznej podstaty úpadcu, táto námietka je neopodstatnená.

Pod majetkom úpadcu vo všeobecnosti treba rozumieť aj pohľadávky úpadcu, ktoré existovali v čase vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Z toho vyplýva, že správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty (§ 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní). Z ustanovení tohto zákona však nevyplýva oprávnenie vydávať akty aplikácie práva – individuálne akty orgánu verejnej moci (správy). Pod správou majetku úpadcu v uvedenom zmysle preto nemožno rozumieť výkon práv prislúchajúci orgánu verejnej moci (zdravotnej poisťovne), vrátane oprávnenia vydávať individuálne akty aplikácie práva. Správca konkurznej podstaty bez ďalšieho nenadobúda postavenie orgánu verejnej správy s rozhodovacou právomocou v zmysle právomoci vydávať akty aplikácie práva, má iba právo a povinnosť vykonať všetky nevyhnutné a potrebné úkony (napr. podať žalobu, opravné prostriedky a iné) v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by *expressis verbis* takúto právomoc správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnú úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 M Cdo 20/2008, 4 Cdo 11/2011). Ak teda aj napriek chýbajúcej právomoci vydávať individuálne právne akty správca konkurznej podstaty vydal, platobné výmery, na základe ktorých si navrhovateľ uplatnil svoj nárok, ide o nulitné akty, ktoré nikoho nezaväzujú a hľadí sa na ne akoby neexistovali. Závery odvolacieho súdu sú tak v preskúmvanej veci správne.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa proti zmeňujúcej časti výroku rozsudku odvolacieho súdu zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vo zvyšku (t.j. v potvrdzujúcej časti výroku), keďže dovolanie nie je podľa

§ 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca si však náhradu týchto trov neuplatnil, preto mu náhrada trov dovolacieho konania priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová